

Temps Ordinari - Catorzè diumenge

Per Llorenç P el dl., 28/06/2021 - 12:00

[Ez 2,2-5](#)

[2Co 12,7-10](#)

[Mc 6,1-6](#)

La semana pasada vàiem dos exemples preciosos de fe, Jaire i la dona que tenia pèrdues de sang. En els dos casos Jesús els convidava a fer una passa més en la seva fe.

Avui en canvi l'evangeli i la primera lectura ens parlen de la manca de fe. I de com el profeta, malgrat tot, està convidat a anunciar la paraula del Senyor, encara que la resposta no arribi fàcilment.

A l'evangeli el problema és que per als natzarens, Jesús els era molt familiar. Massa. Esperaven que el Messies arribaria de ves a saber, on, i que ho faria de manera ben espectacular i esclatant. Però Jesús el coneixien en la vida quotidiana. Com podria aquest ser el Messies?

Potser nosaltres també tendim a pensar que Déu ha d'intervenir de maneres espectaculars o fora del corrent. Que només parla i es fa present ens els grans esdeveniments i amb una força apabullant. Doncs bé, resulta que en Jesús veiem a les clares que Déu es presenta en la quotidianitat, en la senzillesa d'una presència humana que és també divina, en una relació personal que ens acompanya en les vicissituds de la vida.

Potser l'evangeli d'avui ens convida a des-aprendre algunes maneres de pensar on ens espera el Senyor?

¿Puc avui aprendre a obrir els ulls per adonar-me que el Senyor m'espera en la vida de cada dia, en les alegries i en les dificultats, les grans i les petites...?

La segona lectura ens parla de coses semblants, però des de l'altre costat: el costat del que vol seguir el Senyor i anunciar la Bona Nova.

A vegades imaginem que hem de rebre forces sobrehumanes per seguir més d'aprop els camins de Jesús. I per això, perquè no ens veiem amb aquestes forces extraordinàries, pot passar que ens sentim petits i incapaços.

És aquí quan les paraules de Sant Pau poden ser com un mantra que ens esperoni:

"en tens prou amb la meva gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces".

¿Potser avui tenim una invitació a veure com el Senyor ens convida a confiar més radicalment en la seva força, en la seva capacitat de fer extraordinari i fort el que sembla senzill i feble?

¿Potser avui se'ns convida a viure la paradoxa que el Senyor es fixa en la humilitat i enforteix els qui se sent feble, com diu Maria en el Magnificat?

Que aprenguem, doncs, avui a descobrir la presència del Senyor en la quotidianitat i la senzillesa de la vida, i que, a la vegada, sorgeixi agrair la seva capacitat de fer fort el feble que viu en la confiança.

Augmenta la nostra fe, Senyor!

ETIQUETES

SENZILLESA QUOTIDIANITAT FE FEBLESA